

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év október hó 31. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2019. június hó 5. napján kihirdetett 21.B.96/2018/24. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott helyesen 2018. május hó 16. napjától 2018. május hó 17. napjáig volt őrizetben, 2018. május hó 18. napjától 2018. június hó 30. napjáig házi őrizet, 2019. július hó 1. napjától bűnügyi felügyelet hatálya alatt állt.

A szabadságvesztésbe helyesen a vádlott által 2018. május hó 16. napjától 2018. május hó 17. napjáig őrizetben, 2018. május hó 18. napjától 2018. június hó 30. napjáig házi őrizetben, 2018. július hó 1. napjától 2019. június hó 4. napjáig bűnügyi felügyeletben töltött időt rendeli beszámítani.

A vádlott által 2019. június hó 5. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja oly módon, hogy egy nap letartóztatásban töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2019. június hó 5. napján kelt felülbírálat tárgyát képező ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében (Btk.160.§ (1) bekezdés), ezért 8 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által őrizetben, majd házi őrizetben és bűnügyi felügyeletben eltöltött időt. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott felmentésért, a védő elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.137/2019/19. számú átiratában a védelmi perorvoslatokat megalapozatlannak tartotta. Az ügy tanácsülésen történő elbírálását indítványozta. Nyilvános ülés kitűzése esetére bejelentette, hogy azon nem kíván részt venni.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta. Ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bizonyítékok megfelelő mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, mely a másodfokú eljárásban irányadó. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megalapozott tényállás megváltoztatására törvényes ok nincs, új

tény, új bizonyíték nem merült fel.

Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése is törvényes.

A büntetékiszabás körében irányadó körülményeket helytállóan sorolta fel, a büntetés enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget. Észrevételezte, hogy a közügyektől eltiltás mellékbüntetés jellege nem került feltüntetésre, ezen túl az őrizetben, házi őrizetben, bűnügyi felügyeletben töltött időnek a feltüntetése és a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítása pontatlan. Indítványozta, hogy a vádlott letartóztatásának tartamát a kiszabott szabadságvesztésbe a másodfokú bíróság számítsa be, jelölje meg, hogy egy napi letartóztatásban töltött idő egy nap szabadságvesztésnek felel meg. A járulékos rendelkezéseket törvényesnek találta.

Indítványozta, hogy a törvényszék ítéletét az ítéletábra a fent írtak vonatkozásában változtassa meg, egyebekben pedig annak helyes indokainál fogva hagyja helyben.

A vádlott kirendelt védője írásbeli fellebbezés indokolásában arra hivatkozott, hogy a törvényszék által megállapított ítéleti tényállás megalapozatlan, kizárólag közvetett bizonyítékokon alapul, amely alapján tévesen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, ezért a vádlott felmentése indokolt a tényállás megváltoztatását követően.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a sértett annyira legyengült állapotban volt, hogy nem tudott védekezni. A védekezés hiánya nem legyengült állapotának volt köszönhető, hanem annak a ténynek, hogy a vádlotti magatartással szemben nem is kellett védekeznie.

Az elsőfokú bíróság nem adta magyarázatát annak, hogy miként kerülhetett a sértett hason fekvő testhelyzetben a padlóra, ha a vádlott őt az ágyon fekvő föltogatta és rá is nehezedett. Az a tény, hogy a sértettet hason fekvő pozícióban találták, a vádlott vallomását támasztja alá, mely szerint a sértett leült az ágyra. Amennyiben a sértett a vádlott cselekménye hatására elvesztette volna az eszméletét, nem fordulhatott volna elő, hogy az ágyon ülő pozícióból meg nem határozható időpontban hason fekvő pozícióban került a padlóra.

A szakértői vélemények azon megállapítása, hogy a vádlott szorító mozdulata is hozzájárult a sértett halálához nem jelenti azt, hogy a sértett halála kizárólag és egyértelműen a vádlott cselekvőségével ok-okozati összefüggésben következett be.

Másodlagosan a védő a büntetés kiszabás körében felhívta a figyelmet arra, hogy a vádlott acting out személyiség, amely nem korlátozta ugyan cselekménye következménye felismerésében, de nyilvánvalóan megkönnyíthette a cselekmény végrehajtását. A vádlott számos betegséggel is küzd, amelyek életét jelentősen nehezítik, a kiszabott joghátrány eltűzottnak tekinthető.

A Fővárosi Ítéletábra az ügyet a Be.598.§ (2) bekezdése szerinti tanácsülés keretében eljárva bírálta felül, nyilvános ülés kitűzését a biztosított határidőben az arra jogosultak nem kérték.

Figyelemmel arra, hogy a védői fellebbezés felmentésre is irányult, a felülbírálat terjedelme a Be.590.§ (1) bekezdése alapján teljes körű.

Az ítéletábra megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta. A bizonyítást a szükséges körben és mértékben lefolytatta, melynek alapján megalapozott tényállást

állapított meg, mely mentes a megalapozatlansági hibáktól (Be.592.§ (1) bekezdés a)-d) pont), az a másodfokú felülbírálat alapját képezte a Be.591.§ (1) bekezdése szerint.

A bizonyítékmérlegelő tevékenység teljes, a mérlegelés során logikai hibát a törvényszék nem vétett. Az indokolási kötelezettségének teljes mértékben eleget tett.

Nem osztotta a védelem álláspontját az ítéletábra a tényállás megalapozatlanságát illetően, a másodfokú eljárásban megalapozottan megállapított tények mellett a bizonyítékok felülmérlegelésére nincs mód, a védő felmentést célzó fellebbezése eredményre nem vezethetett. A védő által felvetettek az igazságügyi orvosszakértők, dr. Magyar Lóránt Gergely, dr. szakértő 2, dr. Danics Krisztina a 17. jegyzőkönyv 8. oldal lap alján és 9. oldal első bekezdéseiben rögzítetten választ adtak. Abból a körülményből tehát, hogy a sértettet földön fekvő testhelyzetben arccal lefelé fordulva találták meg, nem vonható le az a védő által megtett következtetés, miszerint a vádlott szavahihetősége alátámasztást nyert, és magatartása nem állt okozati összefüggésben a bekövetkezett halállal, ezért felmentésének lenne helye.

Hivatkozott a védő arra is, hogy a szakértői vélemények azon megállapítása, hogy a vádlott szorító mozdulata is hozzájárult a sértett halálához nem jelenti azt, hogy a sértett halála kizárólag és egyértelműen a vádlott cselekvőségével ok-okozati összefüggésben következett be. Az elsőfokú bíróság helyesen zárta ki, hogy az ingatlanba más is bemehetett volna, a szakértők a halál okát egyértelműen megállapították, mely a vádlott nyomozati nyilatkozatában foglalt elkövetési móddal létrejöhetett, a szakértők a közvetlen ok-okozati összefüggést ugyancsak kimondták.

Okszerűen következett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, a cselekményt helyesen minősítette. A jogi minősítés körében az ítélet 9. oldal IV. pontjában rögzítettek helytállóak, a vádlott egyenes ölési szándéka megállapítható. A vádlott és sértett kapcsolata már korábban megromlott, a vádlott féltékeny volt feleségére, vélelmezte, hogy megcsalja. A cselekményt veszekedés előzte meg, amely körülmények a vádlott egyenes szándékára utalnak.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabás körében irányadó bűnösségi körülményeket feltárta. Az ítéletábra megítélése szerint a törvényszék messzemenően figyelembe vette az enyhítő körülményeket, melyek mellett súlyosító körülmények is állnak. A szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés további enyhítésére az ítéletábra nem látott lehetőséget.

A törvényhozó a cselekmény elkövetőjét 5-15 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni, az irányadó középérték a Btk.80.§ (2) bekezdése alapján 10 év. A 8 év tartamban megállapított szabadságvesztés büntetés szükséges, arányos a cselekmény tárgyi súlyával, és a bűnösségi körülményekkel.

Az elsőfokú bíróság pontatlanul jelölte meg az ítélet rendelkező részében az őrizetben töltött idő utolsó napját, valamint nem különítette el a házi őrizetben és a bűnügyi felügyeletben töltött időt, ezért az ítéletábra azt pontosította, illetve megjelölte.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A vádlottat az ítélet kihirdetését követően a törvényszék letartóztatásba helyezte, az ítéletábra az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A fent írtakra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.598.§ (2) bekezdése szerinti tanácsülés keretében eljárva a Be.605.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írt pontosításokkal helybenhagyta.

Budapest, 2019. október hó 31. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Kósa Zsuzsanna sk.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2019. június hó 5. napján kihirdetett 21.B.96/2018/24. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.244/2019/6. számú végzése folytán 2019. október hó 31. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2019. október hó 31. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő